

אורח חיים

יומן חלומות

השועה

חלמתי שאני גבר ואני בהיריון ואני לא יודע איך להסתיר את זה. אני מפסיק ללכת לעבודה, ויושב כל היום מתחת לשמיכה ושם את המחשב עלי שאשתי לא תראה, ואוכל ואוכל והיא מתלוננת שאני מגדל כרס, בחייה שאני נראה כמו אישה בהיריון. לילה אחד זה מתחיל לצאת, אבל מכיוון שאין לו מאיפה לצאת הוא חופר וקורע בתוכי ואני מרגיש את הדימום בתוכי הוא בגודל של אבטיח, ואני מפחד שהוא יסרס אותי, ולוקח את הסכין היפני וחותר בניחוח קיסרי, והוא קופץ החוצה על המקלדת, ומתחיל להתפתל ויוצאות שטויות על המסך, ואולי זה שפה שאני לא יכול לפענח? ואשתי מתעוררת ואני אומר שהשאיירו לנו את החתול המקומט והמדמם הזה ליד הדלת ונתתי לו חלב אבל אני לא רוצה לגעת בו ולכן הוא על המחשב. והיא מתחילה לצעוק שזה תינוק ואנחנו מצלצלים למשטרה, אבל אין אף תינוק שנעדר, אבל גם אשתי לא רוצה לגעת ביצור הזה, ולכן הוא גדל על המחשב, ומדי פעם אנחנו שופכים לו חלב על המסך והוא מלקק אותו ומגרגר. אשתי אומרת שהוא כמו ברווז שחושב שהמחשב זה אימא שלו, ואני אומר לכי תדעי מה היה לפני 9 חודשים. והוא נורא אוהב את הלבן של המסך, ובחושך אני חושב שזה כמו לקרוא בספר הזוהר. והוא כל כך חכם שהוא יודע להקליד עם הרגליים. ואני אומר לאשתי הילד הזה כל כך חכם אבל כל כך בודד חייבים להביא לו חיית מחמד, אם נביא לו כלב הוא יאכל אותו, אם נביא חתול הוא ישתה לו את החלב, נביא לו משהו באמצע משהו חכם נביא לו שועל. והשועל יותר טיפש מחכם, כל היום מאכילים אותו ענבים, והילד דורך על המקלדת והכל תוסס מהחיידקים מהטינופת והם ביחד משתכרים מהיין, כבר לא רוצים חלב. בצחוק היינו קוראים לצמד חמד הזה קין והבל. ויום אחד השועל גדל, כבר אין מה לעשות, הוא הגיע לגיל שצריך לעשות ממנו שטריימל. והתינוק צורח צורח רוצח רוצח לאיפה אתם לוקחים את אח שלי? ואנחנו אומרים שאח שלו כבר גדול, והוא הולך לגן עדן של שועלים. והתינוק בוכה גם אני רוצה ללכת לגן עדן. גם אני רוצה ללכת לגן. והוא בוכה בלילות אחי איפה אתה, ואין לנו לב לומר לו. אומרים הוא תכף יחזור, בטח הילד ישכת. ובאמת הילד שוכח. ולילה אחד אני רואה שהתינוק מחפש באינטרנט גן עדן. ומיד אני סוטר לו, עוד פעם אחת וזה יהיה הסוף שלך. ובבוקר התינוק נעלם. ואני רואה על המסך ערך ויקיפדיה: שטריימל. בעברית: מזנבת. שנים עוברות, ואנחנו שומעים על חרדי אחד גדול ושחור שמתחיל להשתלט על העולם. ואומרים שהוא כל כך שחור, שאף אחד לא ראה אותו, חוץ מקצה השטריימל. והוא חכם נורא, ונראה לכולם שהפעם זה זה, והוא באמת ישתלט על כל העולם. ועובר מארץ לארץ, ומתקרב לארץ. והחרדי הזה גזר להרוג את כל השועלים. ומחיר השטריימל מזנק לשמים. וכולם שואלים למה, מה הוא רוצה. ואומרים שהוא רוצה לעשות שטריימל ענק לכל כדור הארץ, שימס את הקוטב ויהפוך את אשכנז למקום חם ומחניק כמו אפריקה, אבל חשוך ושחור לגמרי. ואחרים אומרים שזה רק סמל מיסטי, שהחלל מקיף את העולם, והוא בכלל רוצה לשים שטריימל על כיפת הסלע או להפוך את מכה לעיגול שחור. ואחרים אומרים שהוא שם שטריימל במקום כתר, לספר תורה, ויש לו אלפי טילים שהראשים שלהם מכוסים בשטריימל. ואחרים אומרים שהוא רוצה לכסות בשטריימל על כל ראש גבעה ועל כל עץ רענן, ומגלים בסוד מפחיד שכשמשה עלה להר סיני בראש ההר הוא ראה שטריימל. ואחרים אומרים ששמים שטריימלים קטנים על העיניים ורואים רק שחור, ואחרים אומרים שזה לאף היהודי, ויש נשים

שמתכסות בשטריימלים במקומות המוצנעים, ואחרים מגרשים יונים ומכסים את הביצים בשטריימלים קטנים, ונשרים חוטפים שטריימלים מראשים קרחים כדי לקנן בהם, ולילדים עושים מהם כתר לשיניים מעל לחורים, ואפילו לכוחות הביטחון יש שטריימלים על הסירנות שמהבהבים באור שחור, ויש לו צבא של מכוניות מירוף עם צמיגים משטריימלים שנוסעות בשקט בשבת, ובניתיים השועלים נכחדים ונרצחים בהמוניהם. ואז החרדי מגיע לארץ, ויורד מהמטוס שטריימל ענק בגודל של חדר, שמגיע עד למטה ומטאטא את הרצפה, ומתחיל להתהלך. ומחליטים להוריד לו את השטריימל, ויש מתחתיו עוד שטריימל, ומורידים גם אותו, ויש מתחת עוד שטריימל, וככה כמו בובות בבושקה, עד שמורידים את האחרון, קטן קטן, ובתוכו אין כלום. לילה אחד אשתי יורדת לנהר ומוצאת שם גור שועלים בוכה שצף בתוך שטריימל, ומושיטה אליו את היד והוא נושך אותה. ואחר כך היא שוכבת במיטה, ומתחילה לנהום, ולנבות, ונושכת את היד שמאכילה אותה, והיא מתנפחת מאוד, במיוחד בבטן, ואני שם לה שם למעלה בראש ההר שטריימל, כדי שכשהמזר יצא הוא לא יהיה רגע אחד בלי שטריימל, אבל כשהוא יוצא היא כנראה נחרדת ממה שהיא רואה, כי היא מכניסה את הראש שלו כולו לתוך השטריימל וחונקת את התינוק, ודוחפת בכל הכוח גם את הפנים שלה עמוק בפנים ומתאבדת בשטריימל. ואני חושב איך זה שאני לא עצוב, אני כזה אכזר? למה לא נמשכתי אליה? יכול להיות שהפסדתי משהו? למה אף פעם לא הייתי מסוגל לאהוב אותה? ועכשיו אני אלמן, לובש שחורים, ויוצא החוצה ומזדעזע לראות בחורה מושכת ביותר, עם שטריימל! והיא קורצת לי, ואני מתקרב ורואה שיש לה שטריימל במקום ראש, ואני מתחיל לרדוף ולרדוף אחריה, עד למיטה שלה, והיא מחזיקה סכין יפנית ואומרת שהשטריימל שלה עשוי מזנבות של גברים, ואני אומר שאני לא עכבר, והיא מכניסה אותי אליה לתוך השטריימל שלה והוא עוטף אותי בשחור מכל הכיוונים וחם לי ונעים והיא לוחשת שזה המוות.

הקרבות הרעים

חלמתי שאני חי בתחיית המתים. וזה אפילו לא כזה הישג בשמים, סתם יישום הנדסי לא מבריק במיוחד: סטודנטים תיכנתו מחשב ננו לחילוץ גנים משלדים, עוזר מחקר הוריד מהרשת טכניקה לשיחזור גנומי, עשו שיבוט סטנדרטי, והופ! - הקבוצה של ד"ר משיח זוכה בנובל ראשון על תחיית אדם מתקופת האבות. ומכאן הדרך קצרה ליישום בקנה מידה תעשייתי. ניסוי כלים ראשון נערך בהר הזיתים, שבו ריכוז עצמות מכל התקופות, ומשם וירוס הננו משכפל את עצמו ומתפשט כמו מגיפה בכל השכבות הארכיאולוגיות בארץ ישראל, שרוב יושביה מכל הדורות יהודים. כאן מתברר היתרון של קבר ישראל. מי שנשרף - הלך עליו. והבעיה הכי גדולה היא באושוויץ, הריכוז הכי גדול של יהודים בעולם, ועוד מעורכים אחד באפר של השני. האלגוריתמים עובדים קשה מאוד לדלות מהמרק הגנומי של כל יהדות אירופה אפילו אדם אחד שלם. גם האנשים שיוצאים יוצאים מעוותים, כועסים, לא נחמדים, לא... וקוראים לזה תסמונת היטלר. אפשר לזהות אחד כזה ברחוב. מה לעשות איתם? והפתרון של המדענים הוא לחבר אותם. אבל מי ירצה להתחתן עם מפלצת כזו, שיש בתוכה מליונים של שברי אנשים, סלט שלם? לא רק שהיא מתוסבכת כ"כ, יש בתוכה גברים, כולל רבנים גדולים עם זקנים. אבל השדכנים לא מוותרים, מרחמים, לא נעים, שלא יהיה להם המשך? ובגלל כל הדפיקויות שלי, השדכן המיואש מציע: אף אחד לא מוכן לצאת איתה, אולי תנסה? וגם לי לא נעים, בכל זאת ניצולי שואה, בעצם, אופס, קורבנות שואה. אז אני מסכים, נצא רק פעם אחת ואני אגיד לשדכן שלא מתאים. ואני מגיע לדייט

והיא יפהפייה, הגנטיקאים עשו תחרות יופי מכל בנות אירופה היהודיות, לפחות להעניק לה פרצוף יפה, אבל בגב היא מחוברת במין צינור לגוש ענק, מחוץ לקפה הכול חסום, ועשרות מקררים תוצרת גרמניה שמימנה ממשלת גרמניה, עובדים לקרר את הגוש הענק. ויש ניידות, חסימת רחובות, עושים באמת את כל המאמצים שהיא לא תרגיש, לאפשר לה חיים נורמליים כמה שאפשר, לא לחסוך בכסף, היא כבר סבלה מספיק. אבל הבחורה בפנים קלת דעת, הייתי אומר מטומטמת, אם לא היה לי לא נעים. המדענים חשבו שיהיה לה יותר קל להתחתן אם לא תפגין את התבונה העצומה של גדולי המוחות באינטליגנציה היהודית באירופה. אבל כבר ממש לא נעים לי, כל הפקקים בגללי, אז אני אומר שניפגש עוד פעם אחת. וכך מפגישה לפגישה זה נגרר, ורק נהיה יותר לא נעים, כל המדענים וראשי הפרויקט כבר מכירים אותי ומחייכים אליי, ואני יודע בדיוק מה עובר להם בראש. ועושים לי סבב רופאים, שאני אדע בדיוק למה אני נכנס, כולל ליווי צמוד של הפסיכולוגים של התוכנית, והכול במימון נדיב של ממשלת גרמניה. ומתבררים כמה פרטים חדשים, למשל שיש לה כ-3 מיליון רחמים. תחשוב על זה ככה, אומר הגניקולוג, בניגוד לגברים אחרים אף תא זרע אחד שלך לא מבוזבז, המדינה כמובן תעזור לגדל אותם, כבר בנינו מאות בתי יתומים חדישים במימון ממשלת גרמניה. והגנטיקאי פונה אליי בהתרגשות, מדבר על הזדמנות נדירה להשאיר חותם גנטי, אתה תהיה לעם, אבי האומה. אנחנו מתכננים אלפי בתי ספר, ישיבות, אוניברסיטאות, והכול ב... -תן לי לנחש, במימון ממשלת גרמניה. ומרוב שהם מדברים אתי על צאצאים, ממש להוטים לנושא, אני מרגיש שיש משהו אחר, חשוב יותר, שהם לא מדברים עליו. ובאמת בלילה אחרי החתונה

בית הכסא

חלמתי שיצר הרע מנסה לפתות אותי, ואני אומר לו: חבל לך. אתה יודע למה? כי אין לי אשליות. והוא אומר: דווקא יש לך. והוא מביא לי סטודנטית מופקרת עם עור ששואלת אותי מה אדם שחור כמוך עושה כאן במרתפים של האוניברסיטה, ואני בורח משם לפני שהיא תציע לי נישואים. והוא מביא לי צדיקה תמימה שקוראת תהילים באוטובוס וכל מה שנשאר מזה שהיא אישה זה שהיא מתפללת ולא מתפללת. והיא מסתכלת על הפאות שלי ושואלת: זה יכול להגיע עד הרצפה? ואני נזכר בנביא הושע ששמע קולות מהשמים שאמרו לו להתחתן עם זונה. והוא מביא לי בחורה נחמדה מבית טוב שעולה על גדותיה מרוב שהיא מבינה אותי, כמו סיר שמבין ומבין עד שהוא נשפך על הרצפה. ואני נעלם. ואני מסתתר ומסתתר כמו שפן בתוך הכובע, עד שהיא תלך, לא מעז להציץ החוצה אולי היא כבר הלכה. ואני ממחר למצוא לי איזו פילה בתולה ומבוגרת. והמשפחה שלי משתגעת. אף אחד לא מבין למה אני מתחתן איתה, איזה מין זיווג זה, מה אחד כמוני מוצא באחת כמוה. והיא כמובן שמחה מאוד, אוהבת אותי מאוד, אבל מהר מאוד אני מוחק לה את המבט המטומטם מהפנים, כי הפמוטים שלה מכסף מקומרים בזוויות לא ראיות ואני דורש שלפחות תחביא אותם מתחת לאיזו שמלה, מה זה פה. והיא בוכה קצת בארון, אבל חוזרת משם מאושרת, ומה שאני לא עושה לה היא ממשכה להיות מאוהבת, ורק משמינה מנחת, ואני כבר משתגע. ויצר הרע פתאום אומר לי: היא אשתך. מותר להתייחס אליה יפה, לא? ואני מזהיר את אשתי: יש פה איזה כלב שמנסה לרחרח ליד הבית. ואני חותך את הטלפון ומוחק את המחשב. שופך את הבשמים שלה בכיור ואת התכשיטים באסלה. ואח"כ מנגב בנייר טואלט את כל הסכו"ם בבית. ולאט לאט אני מוחק כל עקבות לקיומי. אפילו הזקנים בבית הכנסת כבר בקושי זוכרים שהיה כאן פעם

מישהו כזה. ובסוף גם אשתי והילדים שוכחים שהייתי אי פעם קיים. מבחינתם אני אחד הכיסאות הישנים בבית. ובגלל שאף פעם אף אחד לא יושב עליי הם קוראים לי בצחוק כסא הכבוד, כשיגיע אורח ניתן לו לשבת בכסא הכבוד. ויום אחד מגיע אלטע-זאכן, ואני עושה את דרכי לכפר הערבי. ויצר הרע אומר לי: מה אכפת לך שאיזה ערביה תשב עליך. מותר, לא? אתה כבר לא בנאדם, אתה כסא. ואני אומר לו: לך תדע מה הן מסתירות מאחורי הרעלות האלה. והוא אומר לי: עכשיו אתה תדע. והערביה מורידה את המסכה ואני רואה שהיא אמא שלי. אני גוי! אני ערבי! אני בבית שלי! לעזאזל, זה בטח המקום הראשון שהם יחפשו. ואני מנסה לגרור את עצמי עם רגלי הכסא לדלת אבל בקושי מתקדם. הבית מוקף. ואמא שלי מנסה להחביא אותי בתוך המקרר אבל הרגליים שלי בולטות החוצה, המקרר לא נסגר, והאור מהמקרר בולט החוצה בחושך עוד יותר. ואני פוגש במקרר עגבנייה. והיא אדומה כמו קטשופ, ואומרת לחסה: תכסי אותי מהר שלא יראה. ואני אומר לעצמי: זה הסיכוי האחרון שלי לנהל חיי משפחה. ואני מתחיל לחפש את אבא שלה כדי להציע לה לצאת אתה, ואני מבקש מהלבן, האבטיח, אפילו מהמדרף, אבל כולם מתכחשים אליה במבטא ערבי, עזוב אותה. אתה רוצה להתחתן עם זונה? ויצר הרע אומר לי: נה נה ונה נה. והשמים מתחילים ליפול עליי. בהתחלה העננים, נהיה ערפל. אחר כך שומעים את הציפורים נחבטות בגג בהמוניהן. והאוויר נהיה דליל, קשה לנשום. ופתאום הכל מצופה בשקית פלסטיק דקה מאוד, אבל בקושי אפשר לזוז, כי מהצד השני יש טונות של מים. זה בטח הרקיע, אוי ואבוי הסיכות שהשארתי במגירה, תיכף הקרום יגיע אליהן. ומתחילה הפגזה של מלאכים, הם עושים רעש איום, כמו פסנתרים שנופלים מהשמים. בום! זה היה קונטרבס. תזמורת שמיימית של פצצות קדושות, גרעין, פירות, איצטרובלים, ואני כבר חושב להיכנע - והנה טראח - אנחנו בגן עדן והעצים הענקיים מבריאת העולם מתחילים להיכנס לאדמה, ואני תופס בענפי העץ והם חומקים וחומקים כמו ידיים של תמנונים, ובסוף אני נאחז בצמרת חזק חזק ונכנס יחד איתה לתוך האדמה, רגע לפני שאני אפגוש את אלוהים. רק שהוא לא יושב עליי.

יודונאצי

חלמתי שאני היטלר. ואני מנסה לעצור את השואה. אבל אם אני אגיד להם עכשיו אז יגלו אותי, ויביאו מישהו פחות משוגע, והשואה תימשך שבע שנים, אפילו שבעים שנה. לכן אני מתנהג עוד יותר בשגעון, ועושה לגרמנים שנולדים ברית מילה בצורת צלב קרס, ומגיל בר מצווה הם מניחים צלב קרס על הזרוע והמצח, ואפילו בחתונה יש בכנסיה צלב קרס עם ישו מסתובב. ואני אומר לאייכמן בוא תהיה יותר דתי, חבל שאתה כזה מחשב. ואייכמן מגיש לי כל בוקר דו"ח עם המצוות שהוא עשה היום: כך וכך יהודים, כך וכך זקנים. ואני אומר לו: אבל מה עם החטאים. והוא אומר: מחר תקבל גם מצוות לא תעשה, וכתוב שם: כך וכך נשים, כך וכך פאות. ואני אומר לו: אבל מה עם תמונות? ואנשים שואלים אותי: הייל היטלר, אתה בסדר? השפם שלך נהיה יותר קטן, או שהאף שלך התארך? ואני מנסה להאריך את השפם כמה שיותר, אבל לחרדתי הוא נופל לצדדים כמו זקן. והגרמניות שואלות: שמתן לב שהוא לא בלונדיני. והכלבים מתחילים לנבוח עליי בכל המשרדים, ולעשות לי בושות. ומתפשטות שמועות נוראות במרתפי המפלגה, המאהבת מספרת שהיא תפסה את היטלר - עם ספר! ויום אחד במקום שהרכבת של הקנצלר תגיע לברלין - מורידים אותי באושוויץ.

מכל זווית אפשרית

חלמתי שאני מקים סטארט-אפ חרדי ענק שנקרא קוגל. ומה שאנחנו עושים זה רשת שהקשרים שלה מעוגלים, כדי שאי אפשר יהיה למצוא אף אחד. הכל עקום, מכופף, מסובב, בורח בסיבוב, משתבלבל בתוך עצמו. ואז בא חרדי שמן ועגול שטוען: יש לכם באג באלגוריתם. שכחתם שיש גם מרכז לעיגול, וגם כשהכול מסתובב בתזזית זה בכל זאת לא זו. ואני מתחיל לחפש את המרכז הזה, הנק' הזאת שמקלקלת הכול. זה צריך להיות דרך קשר כזה ישר, שאני אוהב משהו. אשתי שואלת אם אני אוהב אותה. ואני עונה לה כן. אין דבר יותר גרוע מלשקר לשאלה הזאת. אני מנסה להיזכר מתי זה התחיל. למה בכלל שיקרתי בפעם הראשונה? אבל אני לא מצליח להיזכר. יש איזו נק' כזאת במוח שלי. שאני יכול רק להסתובב סביבה ולא לגעת בה לעולם.

זה לא מפתה אותך אפילו בקצת?

חלמתי שאני מנסה לתקן את חטא נחש הראשון. הרי כולם מנסים לתקן את חטא אדם הראשון, ובאמת רואים התקדמות עם הקללות: עם המזגן כבר לא מזיעים, ועם כל הרובוטים והחרדים, בסוף מי יעבוד? ויש גם אפידורל, וממילא בסוף כל התינוקות יהיו יוצאי דופן. כל ילד קיסר. ולגבי מי מושל במי אני שאיר את זה לאשתי. אבל רק עם הרגליים של הנחש אין התקדמות. ואני מביא נחש הביתה, להראות שאישה מסתדרת מצויין עם נחש בבית. ואשתי צועקת: נחש! ואני אומר: תגידי שלום לנחש. ואשתי אומרת: ברגע זה אתה לוקח את הרגליים ועוזב.

ופתאום יש לי חשק אדיר להיות מוסלמי. ואני בקושי עוצר את עצמי מליפול מייד על האדמה לכיוון מכה, עד כדי כך אין לי כוח. ואני מתחיל לרוץ מהר לכפר הערבי לפני שזה יעבור לי, המסגד מעבר לוואדי עומד לי מול העיניים, אבל אני מפחד שירצחו אותי לפני שאספיק, ובעצם, עדיף שאני שאר כאן ואוכל לעשות מייד פיגוע, פיגוע הרבה יותר משמעותי ממה שהם יכולים לעשות משם, כי אני מכיר את התרבות מבפנים. להרוג בנאדם זה חסר משמעות. אבל אני יכול לעשות פיגוע תרבותי, פיגוע רוחני, פיגוע ברמה גבוהה.

בתולות ירושלים

חלמתי שלמדתי גמרא והייתי חייב לשירותים והסוגיה הייתה מותחת כל כך שלא יכולתי להפסיק ולא יכולתי להתאפק ונכנסתי עם הגמרא לשירותים למרות שאסור אפילו להרהר בדברי תורה בשירותים! ואני מתנדנד ולומד על האסלה והורדתי את המים ולא מצאתי את הכיפה השחורה באף מקום, היא כנראה נפלה לשירותים, הכנסתי את היד עמוק לאסלה, ואז אני מרגיש שם יד נוספת, שלוחצת לי את היד. לא יכול להיות. חזרתי לגמרא, והבנתי שיש כאן בסוגיה איזה רמז, איזה סוד, עולם חדש נגלה לי בתוך הגמרא, של פסקי הלכה מהגיהנום. רבנים שהגיעו לגיהנום. ישיבות שלמות. ופסקו שהשטן צוחק לאלוהים, אתה אומר שהשואה שלך הייתה אכזרית? היא הייתה רחמנית, רק תן לי הזדמנות ואני עושה לך שואה אכזרית באמת, שואה יצירתית. השואה שלך התיישנה, היא שייכת לעידן התעשייתי, אני אעשה לך שואה של עידן המידע, שואה מתקדמת. והוא מקבל הזדמנות הוגנת. והוא יורד למטה ומכריז, השואה הקודמת הייתה רק שפיכות דמים, השואה שלי תהיה גם גילוי עריות וגם עבודה זרה. אצלי יהיה כיף, אצלי תהיה שואה מרצון! והוא הופך את כל הנשים

לפסלים, והגברים מוציאים אותן ערומות לרחוב ומתחילים להשתחוות ולעבוד להם. ואין יותר ילדים.

אתר היכרויות שאת לא רוצה להכיר

חלמתי שאני חי בעידן שבו המשיח הוא עוד התפתחות טכנולוגית. ננו-רובוטים אוספים את כל הדי.אנ.איי. של אנשים שנקברו אי-פעם, ומשכטים את כולם, וכל הדורות קמים לתחייה. והם מתקנים אותנו במהירות כזאת שאנחנו לא מספיקים להתקלקל, חיי נצח זה קטן עליהם. וכל החיות מהונדסות ככה שלא יאכלו אחד את השני. אבל המהפכה האמתית היא בראש, וכל המוחות משתלבים באינטרנט לבינת-על אחת, שיש לה כמובן נטיות דתיות עזות, ושוררת בה תחושת אלוהות והשראה עצומה, השראת שכינה ממש, ושום זיכרון או רגש או אהבה לא אובדים עוד, הכל נשמר בלב של העולם. והרובוטים בונים מחדש את כל מה שנהרס אי-פעם, כל הערים העתיקות מכל התקופות מכל התרבויות, כולל המקדש, ומצווה להביא אש מן ההדיוט. ועל מלחמות אין מה לדבר, יש רק התלבטויות בתוך רשת המחשבה, שכוללת בתוכה את כל התרבות האנושית, שמכפילה את עצמה כל שנייה, וכולם עם הראש בתוך המחשב, ואין הבדלה ביניהם או בינם לבין הבינה המלאכותית, עד שלא צריך את הגופים יותר, הכול וירטואלי, וזה העולם הבא. ואז בא חמור אחד ונוער.

להגיע בעלינו לשבח

חלמתי שאני חוקר באינקוויזיציה ומביאים לי את הרמב"ם ואומרים לי: תשבור אותו. הוא מוכן להיכנע והוא רק לא יודע איך. ואני צועק עליהם: איך אתם רוצים שאני אענה אותו? תלשם לו את האוזניים, העיניים, הלשון, הגפיים, ולקחתם את האף למזכרת, את העור שרפתם והוא לא מרגיש כלום. כולם פה אידיוטים! איך הוא יתוודה? ואני לוקח את הביצה המפוחמת הזאת שהיא הרמב"ם הביתה, הוא ממילא לא יכול לברוח. והילדים שלי בועטים בו והוא מתגלגל מחדר לחדר, והם קוראים לו הכדורמב"ם. ואני מביא את אשתי הפרה ואומר לה: תדגרי על הביצה הזו, אולי יבקע ממנה משהו. ואני רואה פתאום שאני כבר מאחר לבית כנסת ולא הספקתי להתקלח, ובדרך אני פוגש מאחר אחר, וזה עוד יותר לא נעים, מי הולך בשעה כזאת? והוא צוחק לי: אתה יודע מה הרמב"ם אמר? שהזמן של המואזין זה הזמן שהולכים למנחה. ואני מתבייש להיכנס לבית הכנסת אפילו מאחורה בשעה כזו, ואני נכנס למחילה מיוחדת וחושב שאני בטח אצא להם שם מהאדמה. הם לא יבינו, הופ! איפה הוא היה פה. ועד שאני יוצא מהחפירה כבר התפילה הסתיימה וכולם הלכו. ואני חוזר הביתה לסעודת שבת, ורואה שאשתי נעלמה, הילדים נעלמו, והביצה שבורה. ואני חושב שאני מכיר את התופעה שהברווז יוצא וקורא ליצור הראשון שהוא רואה אמא והולך אחריו, אבל את התופעה ההפוכה אני לא מכיר. מה אני אגיד בעבודה? איך אני אסביר את זה? אני אגיד שהוא בטח התגלגל והלך לאיבוד במרתפים האינסופיים של האינקוויזיציה, וזה אפילו לא יהיה שקר, הרי רשת המחילות הזאת מתפשטת בלי סוף וכבר מגיעה כמעט לכל בית. ואני מתחיל לחפור לפגוש את המערכת המסועפת הזו מתחת לאדמה, ומתחיל לחפש בפנים את הרמב"ם, רמב"ם, לאן הוא נעלם. ואני מגיע למקום שבו המנהרה הולכת ונהיית צרה, וכמו באבולוציה הפוכה אני חייב לעבור להליכה על ארבע כמו חיה, לזחילה כמו נחש, ובסוף אני מושיט את היד שלי כמו תולעת, ושולח את האצבע כמו שורש שנכנס הכי עמוק, והציפורן גדלה וגדלה כמו אבן, ועדיין לא

מגיע לסוף. ואני מבין שהיהדות הגיעה למבוי סתום ומכאן היא רק יכולה לחזור אחורה. ובכל רחבי אירופה הגויים מתאספים בחרבות ולפיידים ומקימים שוב ושוב מתוך האדמה קהילות יהודיות משגשגות לתחייה, וכל פעם מחדש היהודים כפויי הטובה הולכים ומתמעטים עד שהאחרונים בהם נודדים למקום אחר. ובסוף הם כולם חוזרים בחזרה למזרח התיכון, ומתאספים באיראן ומוחקים את התלמוד ואח"כ במשך כמה דורות הם מדברים על זה עד שהם שוכחים מה נכתב שם. ואז הם מתאספים בארץ ישראל ומוחקים את המשנה ושוב מדברים עליה כמה דורות עד שגם זה נשכח. והרומאים בונים את בית המקדש והיהודים הורסים אותו ובורחים לבבל, ואחרי שבעים שנה הבבלים שוב בונים את בית המקדש ומעלים את היהודים לארץ ושלמה הורס את בית המקדש ודוד מפצל את ממלכת ישראל לשבטים, ויהושע מפסיק את הכיבוש, בונה מחדש את כל הערים הכנעניות, ומוביל את כל בני ישראל חזרה למדבר. ומשה קם לתחייה ומסובב אותם במדבר 40 שנה, עד שהם מגיעים להר סיני, עושים את העגל ומעלים את לוחות הברית בחזרה לשמיים, ואז משה לוקח אותם בחזרה למצרים ושם הם הופכים את עצמם לעבדים. ויש להם מיעוט טבעי מדהים, ותוך כמה דורות מתוך עם שלם נשארת משפחה אחת, שמתעקשת לחזור לכנען למרות ששם יש רעב ובמצרים יש אוכל. והקריירה של הבן המוצלח במשפחה מתרסקת במהירות פנומנלית, מתפקיד המשנה למלך לתוך בור מלא נחשים, אבל האחים מוציאים אותו משם, וכולם חוזרים ללבן, שם יעקב מתגרש מרחל ואח"כ מלאה, והוא חוזר לארץ ומחזיר את הברכות ליצחק ואת הבכורה לעשיו. ואברהם מקריב איל אבל המלאך שם דווקא את בנו כקורבן על המזבח, ואברהם לוקח את בנו ובורח משם. ובסוף אחרי כמה דיבורים אחרונים עם אלוהים הוא מוצא את עצמו צועד לבד חרנה, בדרך הארוכה בחזרה אל העולם האילי.

משכב בהמה

חלמתי שיש לי רעיון לסטארט-אפ ואני רוצה לבנות חמור אלקטרוני שיוכל להביא את המשיח במהירות. הלכתי להרבה אנג'לים וקרנות סיכון ומשקיעים וכולם זרקו אותי מכל המדרגות, ולכן נאלצתי לעבוד במרתף, ולבנות אב-טיפוס. יום אחד הילדה מתעוררת בלילה ואומרת אבא אני שומעת נעירות מהמרתף, ואני מרגיע אותה זה בחלום שלך זה אבא שלך שנוחר, כי כשאני חולם אני נוחר ואסור להעיר אותי. וכשאני מתעורר בבוקר אני מגלה שהבית ריק, הרחוב ריק, העיר ריקה, אין חדשות אין אינטרנט אין חשמל, בלילה המשיח הגיע ולקח את כולם לכוכב אחר והשאיר אותי כאן. ואני נודד מארץ לארץ, מתקיים מפריצות לסופרים ופתיחת קופסאות שימורים, אין נפש חיה, ואני מבין שכל העולם רק שלי. ואני פורץ למכוניות הכי חדשות ומתדלק כל פעם בתחנות דלק, ונוסע בנתיב ההפוך באוטוסטרדות בכל היבשת, וישן אצל כל העשירים במיטה. ואני מלך העולם, רק שאין לי מלכה, מה בעולם יכול להיות במקום אישה? ואני כל פעם שומע משהו, וחושב שזה מישו, ואז מתברר בסוף שזה סתם איזו גרוטאה חלודה שנפלה במרתף. ואז, בקצה העולם, אני נתקף בדחף להגיע לאמריקה. ואני מתכנן את המסע, לגמרי לבד, אין סיכוי למטוס חייבים באונייה. לקחתי טונות של שימורי טונה, אבל הכול משתבש באמצע, אני לא מבין איפה אני נמצא, ולכל כיוון שאני נוסע יש רק ים בלי סוף, אבל בסוף נהיה יותר קר ואני רואה קרחונים מסביב ומבין שאני מתקרב לאנטרקטיקה ועלול להתנגש בקרחון כל רגע. ואז אני רואה את יבשת הקרח, אבל היא לא לבנה היא ורודה, היא אדומה כולה, דם שקפא! הוא הרג את כולם! הוא לקח אותם לכאן כדי להרוג אותם

האופציה האיראנית

חלמתי שאני חי ביום שאחרי הפצצה. וארץ ישראל הופכת לגיהנום עלי אדמות, מרוב מוטציות כבר אי אפשר למצוא מניין של בני אדם. ברחוב הולך איש עם זנב, מחבק אישה עם אף חזיר, מאחוריהם כלב עם ראש אדם, ועורב לבן עף בשמים. והכניסה לבית הכנסת חסומה מרוב קבצנים. אחד עם זנב במקום אף מחפש מישהו לעשות אתו החלפות, והוא מקשקש מעל הפה: אם יש לו אף במקום זנב, הוא בוודאי סובל מהריח! ואם יש לו שני אפים – גם אפשר. – ומה הוא יעשה עם אף וזנב? – אז אולי אדוני במקרה לא אוהב את האף שלו? ואני תופס את האף שלי ובורח ממנו. והחזיר הרזה תופס אותי בבגד: אדוני, בבקשה, אוכל. כמה שאני אוכל אני תמיד נשאר רזה. ואני תופס באוזניים נער חמור שמציץ לעזרת המוטציות, שם נמצאים המתפללים שלא יודעים אם הם זכר או נקבה, והחצוף הזה בועט בי ובורח. ובית הכנסת עצמו שורץ באלף אידיאולוגיות הזויות, שונות ומשונות. הרב לקח רשימה של "דברים שאני לא יכול לספר לאף אחד" ותלה אותה על הקיר. יושב לידי תמנון חד-זרועי, שאיבד את שבע הזרועות הקודמות בפעילות קבלית עוינת, אחרי שהתעסק בקבלה מעשית, ונפצע ב"תאונת עבודה". נשאר ממנו המינימום התיאורטי להנחת תפילין – יד וראש – רק שאין לו איך להניח אותם. הרבנים גזרו עליו שתיקה, אז הוא חותך את היד האחרונה, וכותב בדם שלו, ומסתבר שזה דיו שחור. אבל מה כ"כ חשוב לו לכתוב? ואני מציץ ורואה שזה סיסמאות, סתם סיסמאות! לא למדינת הלכה – כן למדינת קבלה! ההלכה בקושי יכולה לנהל קהילה, רק הקבלה יכולה לנהל מדינה! ואני שואל אותו: מה קרה לך? מה קרה לכולם עם כל הרעיונות האלה? והוא כותב לי: הרבנים יודעים אבל הם מסתירים. אבל כבר אי אפשר להסתיר את זה: הפצצה הייתה גם פצצה רוחנית! וכל הנשמות נפגעו. נמדדו רמות כאלה של קרינה רוחנית, שאפילו במעמד הר סיני, שהורגות מלאך תוך 5 דקות. תיזהר, הם מנסים להסתיר את זה בכל מחיר. הם מפחדים. תזכור את המקרה שלי. והוא מסיים לכתוב והוא אוכל את זה, ונראה שבתיאבון רב.

ואני חוזר הביתה, סוגר את התריסים, ואשתי שואלת: אם אני אמות אתה תצטער? ואני מחבק אותה, ואני מרגיש שאשתי פתאום בלי זנב. מה, היא עשתה ניתוח מחוץ לחוק? הרבנים אוסרים באיסור חמור, ככה השם ברא אותנו, אחרת יתחיל מחול שדים, יש עונשים קשים, איומים. נכון שאומרים שהם רק רוצים לשמר את מעמד בני האדם. אבל חייבים, זה הבסיס שעליו בנויה החברה. וההלכה נאלצה לתת תשובות, היא מתפתחת לכיוונים מופלאים. הנה, בסוכות האחרון לא ידעתי איך אפשר לצאת ידי חובה עם האתרוג הגדול בעולם, בגודל של אשתי. ומה עם כיסוי ראש לאישה עם ראש של פרה – הרי לפרה יש שערות גם על האף, שלא לדבר על הזנב? והאם יד שיוצאת מהראש חייבת בתפילין? האם תרנגול עם זנב חזיר הוא כשר? זה לא סתם קוריוז. כבר קשה למצוא בשר נורמלי. ואנשים שמעלים גירה, מפריסים פרסה ושוסעים שסע נמלטים ברחובות מחשש שיאכלו אותם. ויש את הסיפור על הזוג חשוך הילדים שיום אחד אחרי אינספור טיפולים נולדה להם פרה, והם פשוט לא היו מוכנים לקבל, מגיע לה אותו יחס כמו כל ילדה רגילה, ויום אחד בדרך לסמינר היא נעלמה. ויש שאלות שמאיימות לפרק אינספור נישואים, ולא מוצאים פתרון, אנשים כבר מפחדים לדבר עליהן. מי שאשתו הפכה לבהמה עובר על כל שוכב עם בהמה מות יומת?

ובוקר אחד במקלחת אני מגלה שיש לי גידול בנשמה. והגידול יכול להתפשט לשורש הנשמה, ומשם לשורש נשמות עם ישראל, ומשם כבר יכולות להגיע גרורות לכל נשמות ישראל. ואני יודע שלא ייקחו סיכונים, שיש

רק דבר אחד שיעשו לי – כרת. והכי כואב לי שאני אפילו לא יכול לספר לאשתי שאני חולה. אשתי תסגיר אותי לרשויות, והם כבר ייתנו לי "תרופות". אני מכיר את ה"תרופות" שלהם. ואין לי ברירה אלא לברוח ולשכוח. והגידול מתפשט, והיא אתו. ואני שומע עליה שמועה, איזו חברה רחוקה של חברה שראתה אותה. ואני יודע שאסור לי להתעניין, ואני מקבל מבט חושד, מה אתה מדבר יותר מדי עם אשתי, יותר מדי מתעניין. אם הם רק היו יודעים שאני מסווה את הדבר האחד שאני מתעניין בו באלף שאלות אחרות. ואז יום אחד אני רואה אותה, במקרה. מחשבות של אלפיים שנה על הרגע הזה, מה אני אעשה, מה היא תגיד. והיא מחייכת, היי. היי. טוב אז ביי. ביי. והיא מסתכלת בי מבט אחרון. ואני נורא מנסה לבכות, שתראה, שתראה! – ואני לא מצליח.

חלום

חלמתי שאני בקרון של בהמות מלא אנשים. וזו הזדמנות היסטורית חד פעמית. אני יודע מה שאף אחד לא יודע, בזמן אמת, אני היחיד בעולם שמודע, שמודע למשמעות! ובעצם זה טוב שאני לא רק בזמן הנכון אלא גם במקום הנכון - בדרך לאשוויץ. ואני מנסה לדבר עם היהודים בקרון, להסביר, לארגן, אסור, ההיסטוריה לא תסלח לנו, לשרוף את המשרפות, אבל מה זו השפה המשונה הזו? מי זה האידיוט הזה? אידיוטים, אני צורח! ואנחנו כבר מגיעים, ואני חושב שטוב, אני בריא, חזק ושמן, יקחו אותי לזונדר קומנדרו, אני זוכר איזה משהו על חימום יתר, פיצוץ בקרמטוריום, נשבית במקביל את כל התאים, כל החברה מהקומנדרו. אבל לוקחים אותנו ישירות לתאי הגזים, איפה הסינון שסיפרו לנו, איפה ד"ר מנגלה? ואני חושב שבעצם. מה. גם אם היטלר יפסיד במלחמה, גם אם ההשמדה תעצר היום, הוא כבר ניצח. אין יותר אפשרות להיות יהודי. מליון יותר, מליון פחות - הוא כבר הרג את היהדות - דת ישראל נרצחה! לא, צריך למצוא פתרון רוחני, חייב לחשוב חייב לחשוב אין זמן. ומכניסים אותנו לתא, סוגרים את הדלת, ואני עוצר את הנשימה ומתנפל על הגבישים הכחולים על הרצפה ואוכל אותם כמו חזיר - מהר! - הציקלון יישאר בקיבה ולא יגיע לריאות, ואז נצא מהצד השני ואני אבעיר את המשרפות.

ודוחפים אותי מאחורה בתור בכניסה לגן עדן, מה זה, למה לא שמים יותר עמדות, אין מקום, ואישה אחת צועקת, למה אתה נדחף לתור של פחות מעשר עבירות. מה אתה, כזה צדיק גדול? והמלאך צועד ומסתכל על הטור שלא נגמר ואינספור הרוחות השבורות ורצוצות, ורואה שאני עוד איכשהו בסדר, ומוציא אותי משם. ולוקחים אותי לעבוד בזונדר קומנדרו של המלאכים. והוא מצליף בנו יאללה, יש אינסוף עבודה, צריך למיין ערימות ערימות של נפשות, נשמות, הם לא ערוכים לכאלה כמויות, טונות של ילדים, בחיים לא היו כ"כ הרבה ילדים בגן עדן, קופצים על העצים, קוטפים פירות מוגנים, דורכים על הדשא, משפריצים עם הממטרות על הגמרות, משתוללים, איפה האמא שלהם שתשתלט עליהם, מושכים בזקן של הצדיקים, מציקים לאברהם הזקן, קופצים עליו, יצחק העיוור פשוט מסכן. ויותר גרוע מזה - מעולם לא היו כאן כ"כ הרבה פושעים ועמי ארצות, מילא עמי הארצות ששואלים את גדולי הדורות שאלות מפגרות ומורידים את הרמה בישיבה של מעלה מתחת לאפס, אבל כל מיני פושעים פשוט נהנים מהמעמד של קידוש השם ועושים בלגן שלא יאומן. ונפשות רעבות צדות פרות אדומות נדירות ועושות מנגל, אין מספיק מקום בחדר אוכל, והמלאך אומר אין ברירה. והוא נתקל שוב בליכלוך על הרצפה, מחליק על קליפה של עץ הדעת, ומתחיל לצרוח: חזירים יהודים! תעבדו! ואני שואל בשקט שלא ישמע לאן הם לוקחים את כל הנשמות האלו. והבחור שלידי, אני רואה שיש לו אותיות עבריות על

היד, הוא לוחש לי: אתה רואה את המבנה הזה שיוצא ממנו עשן לבן? אף אחד לא חוזר משם. ואני חושב: מה, הם הורגים אותם?! הם עוברים לעולם הבא הבא, עוד יותר למעלה, או מה? ורוחי נופלת, ומקללים אותי, ולוקחים אותי מהקומנדו, ויש שם מלאך אחר שאומר: אין ברירה אלא לצרף כל כמה נשמות ביחד ולשלוח אותם למטה. ומכניסים אותי עם עוד איזה עגלון ואישה צרת מוחין. אפילו לא מתאימים לרוח של הבנאדם את הנשמה והנפש שלו, מי ימצא אותן בכל הערמות, אכלתי אותה - תהיה לי נשמה של עגלון ונפש של אישה היסטורית! והעגלון מתחיל להחניף לה בגסות, והאישה צוחקת צחוק אווילי, איכס. ושניהם מסתכלים עליי במבטים עקומים, מחליפים לחישות, קורצים, מצחקקים. ואני כבר רואה מי כאן יסתדרו טוב ביחד. הרוב קובע.

שק"ר

שין

חלמתי שהיה לי הלילה חלום שבו אשתי לא היתה קיימת והיתה מישהי אחרת שאיתה הייתי אמור להתחתן וכל המשפחה שלי היתה שם באירוסין, וש גם היתה, ואני אומר לש שאני אפילו לא זוכר איך קוראים לזאת שאני עומד להתחתן איתה, אני אפילו לא יודע איך היא נראית, אני לא מכיר אותה בכלל ואותך אני כן מכיר. ואני מת לבטל הכול ולהתחתן עם ש אבל היא מתחמקת ממני, כל פעם נכנס מישהו אחר ואני לא מצליח לדבר איתה להגיד לה שאני לא רוצה להתחתן עם השנייה ואני רוצה להתחתן אתה, ולש יש שתי פאות לבנות של זקן כמו כבשה והיא שחומה כמו אינדיאנית, היא כמו זקנה צעירה כזו, ואני לא מצליח להגיד לה ואני גם מפחד מבושה לבטל את האירוסין כל המשפחה שם כל הסופגניות והעוגות, ואז אני אומר לש שאני לא יודע עם מי אני מתחתן, שלפחות יגידו לי מה היא עושה בחיים, והיא אומרת לי שהשנייה היא מקלידנית שלומדת כלכלה באיזו מכללה, ואז אני מבין שהיא כנראה לא משהו, אבל אני לא בטוח כי אחרת למה הייתי רוצה להתחתן איתה, ואני לא מעז לבטל. ודווקא השנייה שאני לא מכיר מאחרת לא מגיעה ולא מגיעה ובסוף מבינים שהיא באמת לא מגיעה, לא ברור למה היא ביטלה את האירוסין או לא באה, ומכבים את החנוכיה, וסופסוף ש לבד ואני בוכה ואומר לה שאני רוצה להתחתן איתה והיא מסכימה היא גם בוכה היא חיכתה לזה המון זמן (!), ואני אומר שהכול באשמתי ושנינו בוכים, ואז אני פתאום מתחיל לחשוב אם לא עשיתי טעות והיה עדיף דווקא להתחתן עם השנייה ולא עם ש, כי עובדה שרציתי להתחתן איתה וכנראה שהיתה לי סיבה טובה, היא גם יותר יפה מש זה בטוח, כי איכשהו כן ראיתי אותה בחלום היא כמעט באה, ואני לא יודע מה עדיף, וברור שעכשיו מאוחר מדי ממילא, ואני לא מצליח לצאת מזה ומתעורר.

קוף

חלמתי שמחליטים לדפוק אותנו, ובגלל שמחליטים לדפוק אותנו הם עוד יוצאים צודקים, כי באמת אנחנו נדפקים - אבל זה בגלל שהחליטו לדפוק אותנו! ולהם לא אכפת, אפילו שאנחנו היינו דבר גבוה מאוד, הם אפילו לא הבינו, ואני מנסה לצעוק, אבל להם לא אכפת, הם צודקים שהם צודקים, ולא אכפת להם בכלל למה, מה היה כאן. ואני אומר חברים שלי, אפילו שהם בכלל לא חברים שלי, אני אומר להם שאם ככה, אם ככה זה

מה שהם עשו, צריך לשרוף את מדינת ישראל. אתה דורך על ג'וק אחד, ועל עוד ג'וק, ועוד ג'וק, ויום אחד אתה דורך על הג'וק הלא נכון. אין לכם מושג איזה נזקים אני יכול לגרום, אני מנסה לדרוך להם על הרגל, אבל היא יותר גבוהה מהראש שלי, ואז אני מחליט למוטט אותם מלמטה, למוטט את האדמה. ואני מעיר את הקוף. והקוף אומר: שכל הכלכלה תהיה שחורה רק בתוך הפרווה, לייבש את הנבלה ולהגיע לעצמות, כמו שאש מוציאה מהחומר את כל האור, ונשאר רק השחור, ככה אתם צריכים להוציא את כל השחור ולהשאיר רק לבן של עצמות. אש שחורה. צריך לחתוך בין ראש הממשלה למדינה את הצוואר, חלקלק חמקמק, איזה חוט דק מתחת למשרד שמחבר את הבניין לאדמה. והוא הולך וחותך, באופן לא רשמי, בשעות הלילה, זה שעות הקבלה, שהתחביב הופך לעבודה. ועל כל טיל כתוב לעילוי נשמת מי שתרים אותו. הכול מתרומות, יש מעט מאוד עבודה אמיתית בשביל לחיות. הדבר החשוב ביותר - שהאדם כבר לא צריך לעבוד. והשדות מלאים רובוטים כנענים, עובדי אלילים, ולוקחים להם אדם כאליל, הם מבינים שהם רק חצי מבינים, הם מחקים את אלוהים ולא עושים בעיות.

ראש

חלמתי שהעכבר מתחיל לשוטט במחשב ללא ידיעתי. וזה כבר שנים רבות אחרי שאין עכבר, ואף אחד לא יודע למה קוראים למקום הזה שנוגעים בו, שמסתכלים בו, ובסוף שמתרכזים בו - עכבר. ויש מי שאומר שזה כי עכבר מסתתר בחור, ויש מי שאומר שזה בגלל הזנב, ואפילו לא יודע שהוא קרוב לאמת.

חסמים תחתונים

חלמתי שמרביצים למשפחה שלי בגללי ואני לא עושה כלום. מכות רצח. ואני הולך לראות את הגופות ולא מצליח לזהות מי זה מי, העין של אשתי על הפה של בני, והבת יש לה זנב שיוצא מן המצח, רגע, למי במשפחה היה זנב? חשבתי שרק לי היה! כל השנים האלה, לא היה לי אפילו בבית למי לספר, וזה הכי כואב שגם הוא או היא, ואני אפילו לא יודע מי זה. הבנות? לא יכול להיות. הבנים? לא יכול להיות. אישתי? לא יכול להיות. למה לא סיפרת לי? למה אתה לא סיפרת לי?

יברכה ה' וישמרך

חלמתי שאלוהים בא אליי וחונק אותי בלילה בגלל מה שעשיתי. ואני צועק: לא לא תעזוב לי את הגרון, תיזהר לפני שאשתי תתעורר, ואשתי מתעוררת והוא בורח. ואשתי שואלת מה זה הבלגן הזה היה לך חלום רע? מי פתח את המקרר? מה זה פה המחשב בתוך המקרר? מה זה פה התפילין בתור הכיור? מי זה החליף את כל הכלים בארונות בספרים, במקום כוס יש כאן שופר, איך אני אשתה קפה? היא מתחילה להשתולל לפתוח את כל הדלתות, פותחת את הארון מתחת לכיור ובמקום פח יש שם ספר תורה! באה לנגב את הידיים ובמקום מגבות יש שם טליתות, הפכת את הבית לבית כנסת! והנה היא מסתובבת לתנור וזה מזבח, והיא רצה לכיור פותחת את הברז ויוצא משם יין! מה עשית לבית, מה עשית לנו היא צורחת והיא רצה מטורפת היא מבינה

עכשיו לחדר הילדים - מרימה את השמיכות, ויש שם כבשים. כבשים במקום ילדים. והיא באה לצרוח הכי גבוה ויוצא לה: מוווו נמוך כזה. ואני כבר יוצא מהאמבטיה היא הפכה למקווה, טהור כולי, ערום לגמרי, ואני פותח את הדלת של הבית עם הקרניים שלי, והשוחטים נכנסים בבגדים לבנים, ואני צועק כמו האיש הזקן בבית כנסת: כהנים!

החכמים בלילה

חלמתי שקוראים לי לדואר רשום. ואני אומר מה כבר יכול להיות בדואר רשום, רק רע, ואני לא הולך ושוכח מזה. ויום אחד אני מגלה שהם אחריי, ממש ברחוב, והם עשו הכול מאחרי הגב שלי בלעדדי, ואני אפילו לא רוצה להסתכל מי זה, כי אני לא רוצה לראות את הפנים שלהם, כי הם יראו שאני מסתכל, ותהיה להם הוכחה שאני יודע שיש על מה להסתכל, שאני מבין את הדבר החדש שמושך במקום נשים, ומכאן הדרך כבר קצרה. והחבילה הולכת לכל מקום ומנסה להתנפל עליי, מה יש שם, אני נורא רוצה לדעת, אבל יודע שזה לא לטובתי לדעת. ואני מחליט לצאת מהעולם. כי אם אני אצא אף אחד בעולם לא יוכל לעשות לי כלום. ואני בורח לבית החולים, כי שם לא יחפשו בחיים ואפשר לחיות שם שנים, זה פתוח 24 שעות, יש מקלחות, יש ארוחות, יש אינסוף מקומות, רק מה - יש שם מחלות. והם בינתיים מחפשים בבתי הקברות, בבתי כנסיות, הופכים ספרים, משתוללים בחדרי שינה, לוחצים על כל מיני כפתורים שאולי עושים משהו, לאן הוא נעלם, הם חייבים לתת לי את זה, לאן, הכלב. ובבית החולים אני מחפש מחלה משונה ממש, מחלה שהרופאים לא מצליחים למצוא אף חולה שמוכן להידבק בה, כי לרופאים יש הרבה מחלות ואין מספיק חולים שמוכנים לחלות, אבל במחלה הזאת אף אחד לא מוכן לגעת, וזה יהיה היתרון שלי אצל הרופאים שאני מוכן לחלות במה שאף אחד, והמחלה הזאת תוציא אותי חי מן העולם, בלי לעבור בבית הקברות שם הם מחכים לי כי הם חושבים שכולם מגיעים לשם. והחבילה בינתיים מסתובבת ברחובות ומגייסת את דעת הציבור נגדי, מה יש לו להסתיר, ממתי מקבלים חבילות, אנחנו בחיים לא קיבלנו חבילות, מחתימה את כל הרבנים, מתלוננת כל החיים, אבל אף אחד לא מעז לפתוח אותה ולראות מה באמת יש בפנים. לכאורה בגלל שזה מיועד בשבילי - אבל אני לא מאמין. וכל המזכירות כבר מכירות את החולה המסכן הזה שמסתובב כל היום בכל המחלקות ואף אחד לא יודע מה יש לו. ואני קורא באותיות הקטנות של המחלה שחתמתי שיש שני פתחים לצאת מהעולם, הפתח של המוות, והרבה מאוד לא יודעים, אבל יש גם הפתח של הלידה, שגם ממנו אפשר לצאת, כמו שנכנסים. ואני נולד מחדש. בהתחלה אני מחפש אבא ואמא. ומכיוון שאני כבר מבין שעדיף ייחוס גבוה ככל שניתן, אני בוחר את הירח כאבא ואת השמש כאמא, מעניין מה יצא מהם. ואני מחכה שיהיה ליקוי מאורות, והירח מסתיר את השמש ועושה לה מה שעושה, ואף אחד בעולם לא יודע אבל עכשיו היא מעוברת, והשמש מתחילה לגדול, ובהתחלה האנשים בכדור הארץ אומרים תדליק מזגן, אבל אחר כך זה כבר ברור שהתרבות האנושית תיכחד ואנשים בורחים לקטבים כי רק שם עוד יש חיים, ויש את אנשי הצפון ואנשי הדרום ומתנתקים הקשרים, ועוברים לגור מתחת לאדמה קונים זמן, אורזים את כל הישיבה, מעבירים הכול, אנחנו שחורים לא מפחדים מחום, ורוב התלמידים כבר מתים, רק בלילה יוצאים, ויש אור כמו של יום, ומסוכן מאוד אם מתרחקים, אלה שהיו בחוץ בזריחה מתאדים, נשאר רק כובע מעלה עשן, בראש ערימת אפר, ובכל רחבי בית המדרש בוערת אש ספרים מתלקחים מעצמם והנשארים ממשיכים ולומדים, והרב דורש בתוך האש יהודים אוהבים להזיע, יהודים

מתקלחים בזיעה של עצמם, ההישג של היהודים יהיה שאנחנו נמות אחרונים, ובאמת רבים מהגויים כבר מתאבדים ונשארים כמה כושים וכמה חרדים שיכולים לסבול את התנור, אבל גם האדם הכי שחור לא מגיע לשחור המלאכותי של חרדי, זה יותר מעור, הרב מתלהב, הספרים כבר שחורים לגמרי, כל הדפים, הגוי הוא אולי שחור מבחוץ אבל אנחנו שחורים מבפנים, והנה מגיע היום של האסטרולוגים (האסטרונומים נכחדו מזמן), חכמי השמים, היום שהשמש אמורה להתפוצץ וכולם כבר אומרים וידוי, אבל במקום, חכמי השמש נדהמים, במקום זה יוצא ממנה נהר של דם, שביל של דם, ומתחילים לצעוק רופא רופא, יש עוד סיכוי, שלא נמות, והרב מחפש באחורי בית המדרש, אם אין רופא לפחות נמצא חולה, אולי הוא מביין משהו, והם מחטטים בדברים, צועקים היא צועקת היא יולדת, והנה שם גם החבילה, ופותחים אותה - ואני נמצא בפנים.

גן עדן ליהודים

חלמתי שאני חולם שיש משהו עצום שזו במיטה של אשתי, ומרעיד את כל המיטה... ובגלל זה אני לא מתעורר, אפילו שיש רעידת אדמה באמצע הלילה, וארון ספרי הקודש הענק ליד המיטה נופל עליי וקובר אותי. ואילו אשתי, שקוראת זבל לפני השינה, יוצאת ללא פגע. זה השכר ללימוד תורה במיטה? ואני עולה לשמיים ושולחים אותי לגיהנום. ואני מתחיל להתווכח עם קצין המיון: אבל למה? - אתה יודע למה. - אבל תגיד לי למה? - אתה יודע. - לא יכול להיות, חלה טעות! והוא הופך שוב בטפסים והופך בהם, שוב ושוב, ואני כבר חושב איזה בלגן אני אעשה בגן עדן על הרשלנות הזו, אוהו, אני לא מקנא במי שאחראי על זה. ואז הוא אומר: תראה, אתה יודע למה. אתה אולי פשוט לא יודע שאתה יודע. בחוץ מחכה חוטא כבד ומשופשף בתור הארוך של רעידת האדמה, והוא מעודד אותי: כאן אתה לא מקבל לפי מה שמגיע לך, אלא לפי מה שמתאים לך. ולך כנראה הכי מתאים להיות בגיהנום. אתה צריך להבין את המערכת. אני לא מספיק לפתוח את הפה ולענות, וכבר לוקחים אותנו משם אסירים ותיקים, כנראה לכיוון המשרפות, לפי הריח. ואני רואה על היד שתופסת אותי מספר שאין לטעות בו. קורבן שואה - כאן בגיהנום! מה עושה אחד מקדושי השואה, קדושי עליון, בגיהנום? אבל הפה שלו סתום באף של חזיר. כלומר במקום פה יש לו אף של חזיר, כמו מסכת גז. והוא רק רואה אותי בבגדים של חרדי שחור בין כל החוטאים, ומיד מגניב לי דף שכתוב בדם, על פיסת עור קרועה של בנאדם, ורומז לי להעביר את זה לתחת, חחת, אבל אני לא מביין, מה זה חחת? ואני מביין מסתימת הפיות הזאת שיש משהו שאסור לו להגיד, כלומר - יש משהו שאסור לי לדעת. וכבר מגיע השטן להשליך אותי לאש הגיהנום, ואני קורא במהירות:

העד

אני מכחיש את השואה. זו לא היתה שואה, זה היה גן עדן. נהניתי מכל רגע. המשחק הגדול - מי יחיה ומי ימות? מי במים ומי באש? וכו' וכו', והסיום בתא הגזים - מדהים, לא יאומן. מי שלא היה שם לא יבין. תחשבו, משחקים על החיים. על אמת. רק זה לבד משלהב, מטריף את הלב. אבל זה הרבה יותר - אתה מגלה שכולם מפסידים! כל מי שאתה מכיר מת, או ימות בקרוב, הכל גווע: ההורים, החברים, הילדים, הרבנים, כולם - וואו, איזה שחרור, אלוהים! יכולתי להפוך מאישה לגבר לחיה לצומח דומם. ואגב, אלוהים היה אתנו בכל מקום.

אני עד. אכלנו איתו מאותה צלחת, התקלחנו באותה מקלחת. בלענו ביחד שלג, ושתינו מי שופכין. ובכלל, רבים מהאסירים היו מלאכים. לילה אחד של שחנ"שים עם חולים נידונים למוות, בלילות האחרונים לפני הסוף, שווה את כל החיים הקודמים. כי מה שהיה שם זה אמת, אמת שלא תבינו, שלא הכרתם, אמת שלא מהעולם הזה נשפכת מכל החורים. זרים גמורים היו קרובים לי מאחים, יותר מאשתי ברגעים הכי אינטימיים, הכי מקודשים. אוי אם רק הייתם יכולים, פעם אחת, אחת בלבד! אין שם לרגש הזה. הייתה שם איזו, אהבה עצומה, אהבת נעורים טהורה שורפת ומכלה, שאין אחריה כלום. לכל רגע היתה איכות מיתית, לכל תנועה היתה משמעות, אלה היו ימות המשיח. וכל העולם שנשאר - סרח מיותר. תוספת טפלה לעולם הבא שכבר היה, שחינו בו, כן, הייתי שם! מסביב כולם מתים-מהלכים על קידוש השם, צדיקי עליון, שאפילו אם יחטאו בחטאים הנוראים ביותר, עדיין ישארו קדושים קדושים קדושים. הכל היה שם גדול מהחיים. לחיות בהזיה, כל משפט שדיברת היה תורה קדושה, דיבורים עליונים - דם שמשפריץ ישר מהלב של העולם. בלי הלוויות, דמעות, הספדים, וכל החסד של אמת הזה. רק אמת של חסד! והגיבוש היה - אין דברים כאלה. החברים שלי משם - לא יהיו עוד חברים כאלה, לאף אחד לא יהיו, לנצח. כן, היה שם נצח, היתה שם משמעות למילה החלולה הזו, הנבובה כל כך! כל יום היה נצח, נצח, נצח. הניצולים לא הבינו דבר, הם בחרו לא להיות חלק מזה, ההפסד כולו שלהם. לכל מי שהיתה טיפת נשמה - להצטרף לאש הגדולה, עמוד האש בו עולה היהדות השמימית, מי רוצה להיות אוד מוצל מאש כזו? הנה, דבר "פשוט" כמו אוכל. אתם יכולים לדמיין עולם בלי אוכל? גילינו שאפשר לחיות בלי אוכל, וכמה האוכל הוא דבר גדול, נשגב, גילינו כמה שהאוויר לא מובן מאליו, היינו יכולים לגעת בשטן, ולגעת באלוהים, היינו, אח, לא תבינו.

והשטן תופס לי את הדרך בזעם, מביט בו, וצוחק. וכל הדרך לקרימטוריום הוא שר: מי אוהב את השואה? אמא ואבא. מי אוהב את השואה? סבא וסבתא. מי אוהב את השואה? אני, אתה ואת. כל העולם כמעט. אז למה לא כל יום שואה? למה לא כל יום שואה? כל יום שואה! הוא צועק וזורק אותי לאש ולוחש. ואני סוף סוף מביין.

הרפורמה

חלמתי שאני בתקופת האבן, בעולם העתיק, בימי חזקיהו. ויש לי את כל מה שאני יודע בראש - ועכשיו אני אוכל להזניק את האנושות 2000 שנה קדימה, נוכל מהר לייצר חשמל מלימונים, ולהתחיל את האינטרנט בשנת אלף לפני הספירה. אבל, ממה להתחיל, אני באמת יודע איך עושים אפילו טלפון? ועוד בתקופת האבן. ואני מנסה להסביר לאיכרים העיברים הטפשים, לפחות העברית עדיין אותה עברית: אנוכי מהעתיד, איה מלככם? והם מרביצים לי במלמד הבקר, ומגרשים אותי כמו שד. ואני נע ונע בדרכים, אני חייב למצוא איזה נביא אינטליגנטי, אחרת הכול ילך לעזאזל, אני יכול להציל את כל ההיסטוריה, להפוך את יהודה למעצמה עולמית עם הידע - אבל כל רגע אני יכול למות בתאונה והכול ישאר באדמה. אני חייב להגיע למלך, לכל הפחות אוכל לקדם את התורה בעזרת פירוש רש"י, לגלות את סוף התנ"ך, ולמנוע אותו, אני כבר יודע מה קרה - אבל אף אחד לא מעוניין בסחורה.

דת של גויים

חלמתי שהידיים שלי לא שלי, המיטה שלי לא שלי, ואני לא לובש פיג'מה, ערום במיטה מזהב, ולידי ראש עם שיער בלונדיני. וקמתי וראיתי במראה פנים של אדם זקן, מגעיל – התחלפתי בגוף של מישהו אחר! ואני תופס את הראש, באמת לפני השינה חשבתי שהלוואי, האישה, הכסף, החיים האלה, הייתי מוכן להתחלף – אבל דבר כזה! והזקן המנוול הזה, עשרות שנות חיים, הבריאות שלי, השטריימל שלי, הילדים, איזו מין עסקה זו. ואני מתקשר לארץ, לבית שלי, בטח עכשיו שם יום, ועונה לי הקול שלי במבטא מוזר, בצחוק זר, באנגלית: לך תוכיח, מי יאמין לנו? יאשפזו את שנינו. לי לא כואב על כל המיליונים? אפס שמן כמון, כל החיים לא היית מגיע לזרת שלי. בוא לפחות נחליף פרטי אשראי. – זה מה שבראש שלך, אשראי? – אתה לא רוצה לדעת איך קוראים לך? ואני טורק לו. גוי טיפש, אתה בכלל יודע מה זה חרדים? חכה שתכיר את אשתי. ואז אני קולט שהאשמאי הזקן בטח חוגג עכשיו עם אשתי, ואני קיבלתי את הזקנה בלה שלו בשיער צבוע. אם אני רק אגיע לארץ, אוכל להוכיח, דברים שרק אני יודע, אבל בעצם, בעצם אין אף אחד אחר שיודע אותם. לעזאזל כל המידור והסודות! ופתאום אני מרגיש כאב עצום, לא מוכר – איי, הלב! איזו חולשה בכל דבר. ואני מבין שהוא צודק, אין לי סיכוי. יגידו סנילי, אלצהיימר. אפילו את השפה אני לא יודע, מה מדברים פה. ואני כבר רואה איך לאשתי יהיה יותר קל אתו. לא, חייבים לעשות הכול בזהירות נוראה.

ופתאום אשתי החדשה מתעוררת, והיא – מסתובבת אליי – והיא – אוי, אלוהים! – צעירה יפהפייה, שבחיים לא הייתה לי כזו, וגם בחלומות לא חשבתי שתהיה. וזה מבלבל אותי לגמרי, הרי אסור לי, היא אשת איש, ומצד שני יצר הרע לוחש לי, היא אישתי, אבל, אבל היא שיקסע! ועוד לא עיכלתי, והמשרתת באה ומגישה לנו ארוחת בוקר בצלחת זהב – טוסט חזיר! ואני לא יודע מה ההלכה במקרה כזה, אני גוי עכשיו, או יהודי? אבל אם אני גוי מה אכפת לי מה ההלכה אומרת במקרה כזה? ואני בוהה במשרתת ופולט בטעות תודה. בעברית. ואשתי מחייכת, אבל מתקשרת לרופא. בטח יגידו אירוע מוחי, יתן לי קצת זמן להבין מי נגד מי. ונזכרתי בבחור מאצלנו שבאתי לדבר אתו על משהו והוא התבכיין לי: כשנהייתי עשיר הבנתי לראשונה מה זה להיות אישה. כולם רודפים אחריך, רוצים אותך, מדברים צוחקים קורצים, רוצים להכניס את היד לכיס שלך, ואתה מרגיש כמו ארנק מהלך, איזו עמדת כוח! והכוח משחית, אוהו, אתה יכול להיות הכי צדיק בעולם, הוא חייך אליי, אני לא מדבר עליך. ואח"כ כבר לא היה נעים לי לבקש ממנו. כן, לפחות דבר אחד – אני מיליונר. אבל אני לא מצליח להיזכר מה בכלל רציתי לעשות עם זה. מה, לתרום למוסדות תורניים? ונזכרתי בשטויות שדיבר פעם בפורים המשגיח שלנו, הצדיק הגדול של הישיבה, מתוך שכרות גמורה. דברים שלא היית מאמין. התחיל לדבר פתאום על בחורות, איזה בושות איומות, לא העזתי להסתכל עליו אחר כך, ועל גויים, פתאום הוא קישקש על הגויים האלה: הם איבדו כל צלם! זה ניוון היום כמו בסוף ההלניזם, כמו בשלהי מלכות רומי הרשעה. פריצות, ריק וריקבון! מה שאתה רואה היום במערב, בדיוק אותם תנאים, שבסוף, זה ברור, תהיה התפרצות דתית חדשה. ככה זה תמיד, היסטורית. אין ואקום רוחני. זה השלב הבא. בתוך דור אחד, בדור שלנו, אתם תראו, דת חדשה כובשת את המערב. והאסון שלנו הוא שהיהדות היא האינקובטור היחיד בעולם לדתות, כך שהצרות שהדת הזו תמיט עלינו – אני לא רוצה אפילו לנסות, לא רוצה. ואח"כ ראיתי אותו רק מהגב, שוטף כלים מלוכלכים שהתלמידים השאירו בכיור, בפינה של השירותים, ולא היה לי נעים, בכל זאת אחד הרבנים – לעזור לו? בסוף הפניתי את הגב. אבל אם הוא בכל זאת צודק? ואני מחליט להקדים תרופה למכה עם כל הכסף שלי,

זו תהיה הצוואה שלי. אני מתכנן הכול במיטה כשאשתי חושבת שאני ישן. דת חדשה של גויים. אור לגויים. ולהכניס עמוק למבנה התיאולוגי שלה יסודות פילושמיים, להנדס את זה בברזלים, ממש אובססיה של אהבת יהודים, ומסביב אלף הגנות, שלא יקום אף תיאולוג שיוכל לסובב את זה – כשאת אומרת לא תרצח למה את מתכוונת? ו-7 מצוות בני נוח, כן, לגלות להם את המשמעות הגבוהה שלהם, את 7 המידות הקדושות, לעשות לזוהר את מה שהברית החדשה עשתה לברית הישנה. ולתת להם משהו לענות בו, למנוע את השואה הבאה, איזה משחק ענק שישאב אותם, איזה משחק מחשב וירטואלי, כן! כל בתי האלוהים יהיו וירטואליים, באינטרנט, זה יתן גישה גלובלית, ובכלל יחסוך המון כסף, וגם יאפשר ליצור יש מאין מבנים עוצרי נשימה, בלתי אפשריים בכל קנה מידה, בעולם של מציאות מדומה: עלייה לרגל להר של 50 קילומטר, כנסיות שעפות באוויר, קתדרלות בגודל הגלקסיה, מנזרים שמוחבאים ברמה התת-אטומית בתוך חיידק בתוך ליכלוך בציפורניים של הנשר במרכבה. זו תהיה דת ללא אף אלמנט חומרי, רוחנית לגמרי, כל הפעילות הדתית תהיה בעולם המדומה הזה: הקשרים בין החברים, הטקסים, הגלימות, הדם, האביזרים המקודשים הכי ממודרים, המקדש בירושלים. ובמזבחות יוכלו להעלות קורבנות מדושנים, שיאכלו באש שתצא מהשמים, בלי שאף חיה תמות. ולראשונה מזה אלפי שנים, סופסוף יהיה אפשר, גולת הכותרת של הרגש הדתי האנושי: קורבנות אדם. ויהיו במשחק הזה שלבים, שבהם תיחשף לסודות יותר ויותר גבוהים, לעולמות יותר ויותר עליונים. לא רע. ואני מחליט לתרום קצבה לנזירים, האנשים שלא יוצאים מהמשחק אף פעם. וגם לכהנים, אלה שמתכננים, שיש להם ידע אזוטרי, היחידים שמפשפשים בקרביים של המערכת, עם סיסמאות מיוחדות וחדרים סודיים. וגם לנביאים, אלה שאחראים על החזון היצירתי של המשחק, מפתחי האלגוריתמים, הרי צריכה להיות איזו מטרה משיחית, אבל לא מסוכנת, סטרילית ככל הניתן. ואני חושב על בינה מלאכותית: להתקרב יותר ויותר לבינה על אנושית, לשכל הפועל, ומשם לדרגת השכל של הגלגלים, והשלב הבא – שכל של המלאכים, וככה לטפס מעלה מעלה לשכל של אלוהים. ואיך אפשר בלי זנב של מצווה: בחתונה כל אחד יקבל שטריימל שמכסה את כל הפנים, חושך, דממה, בידוד מוחלט, ובפנים עולם שלם של מציאות מדומה, קסדה שמחברת אותך כמו אסטרונוט שחור להליכה בחלל הפנוי, שער ישירות למשימות בעולם העליון, וכל המערכת מותקנת על חשבון הברון. ואני חושב לעשות הון על הימור במסחר בחוזים עתידיים בזנבות שועל, הרי הביקוש לשטריימלים ירקיע שחקים, יושב בשמיים ישחק! ואני מגבש מיתוסים חדשים, חגים, מנהגים, מאכלים מיוחדים, וכו' וכו' וכו'.

ואני מחכה ככה כמה ימים במיטה, עושה את עצמי עם עיניים עצומות. ואשתי כל הזמן שומרת עליי ומתלבשת ומתפשטת, בחיים לא ראיתי ככה גוף של אישה. מה, אסור לי להסתכל? זו אשתי! ועולה בדעתי שאף פעם לא נגעתי באישה יפה וגם לא דמיינתי שאי פעם אדע מה זה. ומצחיק אותי הביטוי הזה, זקן אבל בראש צעיר. צעיר בנשמה. וככה במחשבות הזמן עובר כמו נצח, עד שבסוף יש שקט מוחלט, היא כנראה ישנה. ואני מחטט בכל המגירות ומוצא מספר שכתוב עליו עו"ד, וקובע פגישה מחר. וכל הימים האלה כל המשרתים מסתכלים עליי במבטים רעים ומזורים, רק אשתי החמודה ממשיכה לחייך אליי כמו שמש. לא נורא, מחר נפטר אותם. אבל אני לא מבין איך היא יכולה כל הזמן רק לחייך, כאילו עשו לה ניתוח פלסטי. אבל בעצם, אם הייתי יפהפייה טיפשה ואוטוטו יורשת מליונים, לא הייתי מחייך? ובלילה אשתי באה אליי ערומה, כשרק כרית קטנה מסתירה אותה, ואני עוצם עיניים, והיא חונקת אותי.

שפן חזיר שפן

חלמתי שיש איזה נוכל, שמגיע לכפר נידח של יהודים, כזה נידח שלא שמעו אפילו שהייתה שואה. והם אומרים לו: דורות עברו מאז שביקר כאן מישהו. אף אחד כבר לא יודע לקרוא. בוא תהיה אתה הרב שלנו ותקרא בתורה. והם מוציאים את הספר שלא יצא מהארון יובלות, ומעלים אותו לתורה. אבל ה"רב" בעצמו לא למד אפילו בחיידר, הוא בכלל לא יודע לקרוא. והוא פותח את הספר הפוך, מכחכת, וקורא בכלל בטעמים של הפטרה: שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן. והם מרותקים, הזקנות מתייפחות, אשרינו שזכינו לשמוע פעם אחת בחיינו קריאה בתורה, אם רק כבודו יסכים להישאר, ניתן לו את הבחורה הכי יפה בכפר. והוא כל השבוע אוכל וזולל, ובשבת כולם מתאספים והוא קורא להם: שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן. והם מרוצים עד הגג. וככה הוא גם מלמד את כל הילדים לבר מצווה, והילד עולה לתורה, כולם מתרגשים, והוא קורא: שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן. שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן. וכל הכפר אומר: אשרינו שנהיינו כפר של תלמידי חכמים.

ויום אחד נער אחד מהכפר יוצא למסע לצורך מסחר, ואחרי שנים הוא מגיע סופסוף ליישוב, וכולם מתרגשים לפגוש נוסע מארץ כל כך רחוקה, כולם מתאספים בבית הכנסת בשבת, וכמובן מכבדים אותו בעלייה ראשונה. והוא עולה לתורה ומתחיל לקרוא: שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן. שפן חזיר שפן. וכל בית הכנסת מתחיל להרביץ לו, זה מצחיק אותך, שפן חזיר שפן? והוא צועק שזה כל מה שהרב שלו אמר, שפן חזיר שפן! ומרביצים לו עוד יותר, ככה אתה מלעז על הרב שלך, שפן חזיר שפן? ושמים אותו במאסר, ושולחים שליח לכפר שיספר איך הוא מלעז על הרב מחוץ לכפר. והשליח מגיע לכפר, וכולם מכבדים אותו, וכמובן שנותנים לו עלייה ראשונה. והוא מתחיל לקרוא, וכל בית הכנסת מתחיל לצעוק, שפן חזיר שפן! והשקרן החוצפן הזה עוד לא מתבייש ומדבר על הרב, ושמים אותו במאסר.

ואני חושב: מה הבעיה? אני יכול להוכיח להם מהאותיות. הרי מה הסיכוי ש-22 אותיות יצרו את כל ספר בראשית אם זה לא מה שכתוב שם? ואני יוצא למסע, וכעבור עשור או שניים אני מגיע לכפר. ואני מתחיל ללמד אותם לקרוא, וכעבור עשור או שניים הם כבר יודעים. ואני מכנס את כולם לבית הכנסת, זה הרגע לו חיכיתי, פסגת חיי. ואני עולה לתורה, פותח את הספר העתיק מבראשית, ואני רואה שכתוב שם: שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן. ואני מסתגר בתוך עצמי. אני כבר זקן ומפחד שהכול ילך לאיבוד, ומנסה להעלות על הכתב כל מה שאני זוכר מהתורה המקורית. שברי פסוקים שלא מתחברים, פראפראזות מהזיכרון, פרשיות מעוותות, אבל מה שהכי כואב זה שהכול יוצא הרבה פחות טוב מהמקור. וכבר יש טלוויזיה בכפר, ואני רואה שגם בחו"ל קוראים ככה, שפן חזיר שפן. כל העולם התקדם. אולי אני סתם זקן גלותי. ויום אחד אני מת.

ואלוהים מחליט להטיל מס רוחני. כל רעיון חמישים אחוז ממנו יהיה שייך לאלוהים, במקרה של השראה זה עולה ל-70%, ועל תענוג מוטל מיסוי שערווייתי של 90% – פשוט גנבים. כל תענוג שלך – 90% ממנו הולך לאלוהים! ומהר מאוד מתפתחות תופעות לוואי נרחבות. מעלימים מס. מברחים. משעשעים. והמלאך אומר: מה אתם חושבים, שזה לא עולה להפעיל את כוחות הטבע? שזה מעצמו? ובהתחלה בזכות המשאבים החדשים גן עדן שוב חוזר לימים הטובים. המלאכים עפים כמו פרפרים מפרח לפרח, שוב יש תקציב לניסים ונפלאות, ואפילו ירדות כמה נבואות אחרי הבצורת הארוכה. אבל מהר מאוד חלה התדרדרות כוללת בפעילות

הרוחנית. שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן.

תא במחותרת

חלמתי שתופסים אותי ושמים אותי בתור תא בגידול סרטני. ואני אומר: אם כבר ממילא התנתקתי מהאיבר ואני בגרורה, בוא לפחות נתנתק גם מהגרורה ונגיע לאיזה מקום בגוף שנוכל להזהיר את הבנאדם שיש לו סרטן. מקום שהוא ירגיש וילך לרופא. אולי הוא בכלל לא יודע? ואני חושב איפה, הרי אפילו במוח יש יתירות עצומה והוא לא ישים לב, אז שכחתי משהו, אז מה, מה זה היה? ואני מבין שאני חייב להתמקם דווקא במקום המסוכן ביותר, בעצבים שבגב בראש עמוד השדרה, כי טיפה לחץ שם והכאב עצום. זה מה שהיה לאמא. ואני מתנחל שם ומתחיל להתרבות בפראות עצומה, מקווה שגם הילדים והנינים ממשיכים בדרכי, זה בגנים שלנו במשפחה. ופתאום, אההה, אמאל'ה, אני משותק מהצוואר ומטה. אהה! אני בגוף של עצמי. והבחירה היחידה שנותרה לי היא אם לחכות לקץ בעיניים עצומות או פקוחות.

המצאת האפס

חלמתי שאני נוסע לבקר בקבר של מדינת ישראל. והמקום שומם, זה כבר לא מעניין אף אחד. ואני רואה שכתוב על הקבר: היו גם הישגים. והנה קופצים ובאים שני חרדים. והאחד שואל את השני: מה אתה עושה פה? והשני קופץ מעליו ועונה: אשתי אמרה לי. אני מאחלת לך שתמות כי יותר קל להיות אלמנה מגרושה. והראשון קופץ מעליו ושואל: למה אתה לא בוגד באשתך? והראשון קופץ: כי היא לא בוגדת בי. והשני קופץ: מה זה המחשבה הפרימיטיבית הזו? ממתי יש ביניכם סימטריה. אם היא לא תקפוץ מהגג גם אתה לא תקפוץ מהגג? והראשון קופץ, וככה הם מתקדמים. והם שואלים: בוינג בוינג, אתה יודע איפה כאן הקבר של ישראל? באנו לקפוץ לה על הקבר. ואני רואה שהם לבשו את הנטלות של בית הקברות על הראש, והם נוגחים אחד בשני בידיות כאילו זה קרניים. והאחד אומר: באבוד רשעים רינה. והשני אומר: בנפול אויבך אל תשמח. ואני מפריד ביניהם: יש פיתרון לסתירה בפסוקים! האויבים הם הצדיקים. אנחנו הרשעים. והאחד אומר: תגיד לי מי זה הצבי המצחיק הזה. והשני אומר: אין לו קרניים. ושניהם שותקים במבוכה. והאחד אומר: אתה רואה את הטבעת השטוחה הזו שיש לו מסביב לראש. והשני אומר: אתה חושב מה שאני חושב? והראשון אומר: אתה חושב? שבתאי צבי? והשני אומר: לא שיש לי סימפטיה למדינת הטומאה, אבל... והראשון אומר: אבל אני מרגיש בושה שליצן כזה בא לפה.

ואני לא יודע למה, אבל אני יורה לעצמי בראש. והם רצים להזעיק עזרה, ואני שוכב שם עם הראש על הקבר כמו שאני ישן במיטה, אני לא יכול לזוז אבל מתפלא שאני עדיין חושב, ורואה את הדם נוזל, ואני מתעצבן כמה זמן לוקח להם? כשהם רצו הם הגיעו לפה תוך שנייה. הם אמרו לי שהם יכולים להזעיק אמבולנס מהר. אם הייתי חושב שזה יקח כל כך הרבה זמן לא הייתי מתפתה לעשות את זה. זה ממש באשמתם. בטח הלכו לחלום במיטה והשאירו אותי כאן. והשנים עוברות, אף אחד לא בא, ובסוף גם אני מבין שנגמר. כבר לא יצא ממני שום דבר. ופתאום אני נזכר, לפני אלפי שנים, מה שהמורה לחשבון אמר לכל המאחרים. גם אפס הוא מספר על ציר המספרים.